

Els sacerdots - obrers Final d'una experiència

La carta, feta pública el 15 de setembre, amb la qual el Sant Ofici posa punt final a l'experiència dels sacerdots-obrers — començada en l'any 1943 —, suposa, com diem, el final d'una experiència, però no pot ser, indiscutiblement, el final d'una preocupació, d'una inquietud apostòlica. Al contrari, els sacerdots-obrers han servit per confirmar el que, ja en els primers anys de l'experiència, assenyala el cardenal Suhard, que fou qui la llançà: « En massa països dits cristians, França en particular, l'Església, malgrat la presència d'edificis del culte i de sacerdots, ja no és visible per una gran quantitat d'homes. No tenen ja la possibilitat d'optar en favor o en contra del Crist. Un munt enorme de prejudicis ha deformat completament el rostre de l'Església... »

L'experiència francesa, nascuda d'un llibre cèlebre (« França, país de missió? ») fa pensar molt, particularment en aquest diumenge en el qual les missions, precisament, ocupen el primer lloc. El mateix Cardenal Suhard deia que « La cristianització d'aquest món nou exigeix un veritable treball de renovellament intel·lectual ». « Ens caldrà, afegia, molt de temps, potser, per deshabituarnos de certs mètodes de cristianitat migeval ». Tot això, dit i succeït en el país veí, no pot deixar-nos indiferents. Els dos problemes clau — descristianització d'un gran sector, especialment el món obrer, i la manera de presentar i d'oferir el rostre, la visió autèntica de l'Església, no és pas particular ni exclusiu de França. Només cal tenir consciència de la nostra realitat — deixant de banda teo-

ries boniques que els fets no confirmen — per sentir immediatament la necessitat d'una tasca apostòlica d'urgència que no s'acontenti amb la conservació d'unes posicions, bastant dubtoses per altra banda, sinó que pugui portar amb autenticitat el rostre veritable de l'Església, per tant del Crist, a tot un sector immens que n'està plenament desconectat.

Ha acabat una experiència en la qual les heroïcitats i les febleses han aparegut, com és inevitable en tota experiència portada a cap per homes. Ha acabat una experiència, però el problema segueix viu, i la inquietud no ha minvat. L'Església segueix en camí de realització i la posició que sabem segur que és falsa és la del comodisme i la tranquil·litat. L'actitud de conservació és insostenible, i el nostre temps, i els homes del nostre temps, esperen. La llavor de cristianitat espera apòstols fermes i l'Esperit necessita cristians autèntics que siguin missatgers veritables de la Veritat i no d'unes idees fetes a mida per a la tranquil·litat d'unes consciències.

J.

VINOS DE PRESTIGIO
JAIME RIPOLL ROSSELL
Teléfono 763 - GRANOLLERS

¡Joven, muchacha!

La III Semana de Juventud
te ofrece:

Conferencias

Coloquios

Teatro

Cine

Libros

sobre los grandes temas
prematrimoniales

Preparemos hoy nuestro
hogar de mañana

del 2 al 8 de noviembre.

Dialogando

Abriendo al azar un ejemplar del Catecismo, que ni yo mismo sé cómo en aquel momento llegó a mis manos, me salió la página que habla de las obras de misericordia; leí precipitado, ansioso de recordar. La primera que se desbordó por mí mente fue: « Enseñar al que no sabe ». Al salir tropecé con un papel que anunciaba el principio del curso catequístico; revolví mis pensamientos, y una gran película desfiló en mi interior. Deseché aquellos pensamientos y seguí tranquilo mi paseo. Sin esperarlo me encontré con un amigo catequista, de los que practican la antes mencionada obra de misericordia; me atreví a formularle una sola pregunta:

— Y ¿por qué te encierras los domingos?

Su respuesta me dejó desarmado.

— No me encierro, me abro a Dios.

Sin saber qué responder me despedí de él; no era posible entablar discusión con aquellos que tienen las teorías « practicadas » del Señor.

Alejándome repasé las palabras del amigo oportuno y... es verdad: se abre a Dios; por lo menos hace algo que Cristo dejó patente en el Evangelio: « Dejad que los niños se acerquen a mí... » « Si no os hiciéreis como uno de estos pequeñuelos no entraréis en el reino de los Cielos ». Ellos, cada domingo, se hacen como uno de aquellos pequeñuelos, se entregan al bien de las almas preferidas por el Señor: Se abren a Dios.

ERON

Cáritas Parroquial

Dios paga abundantemente
cuanto en su nombre se hace
para con los pobres.

VINOS DE MISA
DE MULLER

TARRAGONA

Distribuidor: J. RIPOLL - Teléfono 763

— Duerma feliz con...
PIJAMA DOR-FEL

CAMISERIA-SASTRERIA

RIERA

PLAZA OLLAS, 18